

Да ли потпуна новина у закону могућност ученја код куће

Досадашњи закон такође је давао могућност учења код куће, на овај или онај начин. Те могућности се формално не зову тако али су суштински учење код куће, То су:

1. разредни испит- у случају болести и више од 1/3 изостанака деца полажу разредни испит. Школа не организује наставу, већ само комисију која испитује ученика. То је могућност за болесну децу, избеглице, маргинализоване групе. значи деца уче код куће па иду на разредни испит.

2. поправни испит- како се деца спремају за поправни испит. Наравно код куће, јер шкоал организује припремну наставу само 5 дана по ваљда два часа (нисам баш сигурна за број часова).

3. члан 29 Закона о основној школи које омогућавао: Школа може да организује образовно-васпитни рад као посебан облик рада за ученике на дужем кућном или болничком лечењу.

4. Опште је познато да деца која желе бољи успех такође се спремају код куће, кроз приватне часове ..јер се у многим школама избегавају допунске, додатне наставе, стручни сарадници не раде корективно педагошки рад итд.

Па ко до сада онда организује наставу код куће? Па родитељи наравно, на овај или онај начин (или сами уче с децом или плаћају приватне наставнике). Једино што нису правно формално регулисани као алтернативна педагошка метода (као алтернативна медицина).

И шта сад?

Не треба бити а priori против новина које омогућавају много добити. Треба само регулисати систем контроле.

Ако образовни системе подразумева СТАНДАРДЕ ЗНАЊА, јасно је, а и министарство просвете је написало

шта је резултат на крају сваког разреда, Којим путем ће се стићи до тих циљева ствар је избора и могућности које пружа држава,

Не бих била против такве врсте образовања, јер пружа могућности. Наравно пружа и злоупотребе.

Од каада нам је познато да се деца у Аустралији школују преко радио станица (пре интернета...). На овај начин се може помоћи деци у забитим крајевима, а држави је јефтинији рачунар и бежични интернет него плата и материјални трошкови за планинске школе. (у хравтској путем видео линка деца са острва су повезана с копном у случајевима када због невремена немају наставу (наставник не може да дође на посао бродом...), Онда прате наставу из неке од школа из града). Седе код куће или у учионици и прате час.

Учење код куће помаже деци у планинским селима, забитима, деци која су болесна итд. Држава има могућности да уведе патронажне наставнике (они постоје у Шведској, раде са децом са сметњама у развоју), има могућности да уведе саветодавне и контролне механизме. Учење на даљину омогућава и учење и контролу напредовања у раду, а не захтева велике трошкове, јер су наставни планови обрађени у посебним прогамима (нпр моодл програм) којим се учи, стицу знања, врше провере.

Треба предвидети и предупредити могуће злоупотребе такве врсте учење, јер се на пример на тај начин инклузија особа са сметњама у развоју пребацују не учење у азилу., итд.

Када се тврди да овакво учење онемогућава социјализацију деце онда се поставља контра питање: каква социјализација у школама пуних насиља.

Закључак: учење код куће није основни вид и облик стицања основног образовања већ једна од могућности која ће бити понуђена популацији 21. века у ери информационих технологија.

Оно чему треба поклонити основну пажњу (већу од пажње која се односи на учење код куће) је какву школу треба да створимо. О томе треба да дискутујемо. По мени то је школа која у данашњим временима треба деци да буде дом који немају код куће. Мислим на школе у којој су деца од 1 до 8 разреда у целодневном облику наставе, где држава обезбеђује исхрану деце, где су деца осим у класичној настави, окупирана радионичарским радом, секцијама, спортом, школе у којима ће учити како да препознају и каналишу агресију, управљају конфликтима итд. Држава треба у наредних двадесет година да узме као своју обавезу „старатељство“ над будућим генерацијама све док се на такав начин не поврате основне моралне вредности, људске вредности и сл. Насиље и остле пошасте се неће елиминисати краткорочним пројектима него системским решењима.

То би требале бити школе у којима би деца била све време док су родитељи на послу и у којима би биле задовољене све њихове потребе; учење, спорт, рад с психологом, учење животних вештина, дружење, корективни рад с логопедом, исправљање деформација локомоторног апарата, учење социјалних вештина, ...